

Indenrigsminister *H. C. Tofts* svar (11. september 1969):

I gennem de senere år er et stadig større antal civile værnepligtige som bekendt blevet beskæftiget med arbejdsopgaver på museer samt sociale og pædagogiske institutioner, som har fremsat anmodning om at få stillet civile værnepligtige til rådighed som arbejdskraft. På disse arbejdssteder udfører de civile værnepligtige — uden at institutionen betaler noget vederlag herfor — forefaldende arbejde efter arbejdsstedets nærmere anvisning.

Når indenrigsministeriet ud fra principielle overvejelser har ment at måtte modsætte sig, at der udstationeres civile værnepligtige til politiske ungdomsorganisationers sekretariater, skyldes det, at det vil være en form for direkte støtte til politiske foreningers arbejde, og at en sådan støtte i givet fald må ydes under iagttagelse af et lighedsprincip, som næppe kan fastholdes, da ikke alle politiske ungdomsforeninger vil have interesse i at få en civil værnepligtig stillet til rådighed for sekretariatsarbejde og man ikke kan se bort fra, at civile værnepligtige eventuelt vil modsætte sig sekretariatsarbejde i nogle af de politiske ungdomsorganisationer.

Af *Hanne Reimtoft* til justitsministeren (8. september 1969):

„Vil ministeren oplyse, med hvilken begrundelse justitsministeriet har besluttet ikke at rejse tiltale for falsk forklaring for retten mod vicepolititiinspektør T. Dahl-Jensen?“

Begrundelse.

Under retssagen mod demonstranterne fra Vietnamdemonstrationen den 27. april 1969 aflagde ovennævnte vicepolititiinspektør i Københavns byrets 9. afdeling en række notorisk modstridende forklaringer for retten, hvorfor der efter henstilling fra sagens 3 forsvarere skulle rejses tiltale mod vicepolititiinspektøren for falsk forklaring for retten.

Det er — så vidt jeg er orienteret — skik og brug i dansk retspleje at lægge særdeles vægt på, at forpligtelsen til at tale sandhed i retten håndhæves, og tiltale for overtrædelse heraf rejses normalt med straf til følge.

Det må derfor fylde befolkningen med undren, at denne faste praksis fraviges, når det drejer sig om en ledende polititjenestemand i en retssag, som hele samfundets øjne har hvilet på. Sagen gøres over for offentligheden ekstra odios, fordi vicepolititiinspektørens falske forklaringer har ligget til grund for en redegørelse, som justitsministeren den 16. maj 1968 gav folketinget, og som ministeren — efter at have erfaret forklaringernes urigtighed — nægtede at korrigere i tinget.

Jeg skal derfor, for at befolkningens tillid til retssystemet og politiet ikke yderligere svækkes, anmode om en forklaring på dette usædvanlige og hidtil ubegrundede tiltalefrafald.

Justitsminister *Thestrups* svar (10. september 1969):

Den anmeldelse, som spørgeren omtaler, vedrører vicepolititiinspektør Dahl-Jensens forklaringer i retten den 8. april, 7. maj og 16. maj 1969 og angik først og fremmest omstændighederne omkring en tysk kvindes tale den 27. april 1968 til demonstranterne på Blågårds Plads og demonstrationslederens mulige afstandtagen fra talen.

I et retsmøde den 8. april 1969 forklarede Dahl-Jensen, at kvinden i talen havde opfordret til at storme og ødelægge den amerikanske ambassade, og at der 10 til 15 minutter efter denne meddelelse indløb meddelelse til politiet om, at demonstrationslederen havde taget afstand fra opfordringen.

I et retsmøde den 7. maj 1969 forklarede Dahl-Jensen, at den af ham i førstnævnte retsmøde afgivne forklaring var urigtig. Han oplyste, at han nu havde undersøgt forholdet nærmere, og at forholdet herefter var det, at han først om mandagen den 29. april 1968 gennem en notits i morgenposten fik underretning om, at demonstrationslederen havde taget afstand fra talen. Den omhandlede notits var af ham i udklip blevet anvendt til brug ved en indberetning af 29. april 1968 til politidirektøren, hvilken indberetning skulle danne grundlag for en indberetning om demonstrationen til justitsministeriet.

I et retsmøde den 16. maj 1969 forklarede Dahl-Jensen, at den omtalte indberetning af 29. april 1968 var identisk med forkonceptet til en skrivelse af 30. april 1968 fra